

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **F. S. M A.**, proti žalované **Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19.1.2015, č. j. CPR-19386-2/ČJ-2014-930310-V217, ve věci **správního vyhoštění**

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie ze dne 5.11.2014 č. j. KRPT-243765-12/ČJ-2014-070022-CH-SV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 měsíce. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30-ti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí s tím, že na uvedeného cizince se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb.

Proti výše uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 19.1.2015 č. j. CPR-19386-2/ČJ-2014-930310-V217 bylo odvolání žalobce zamítnuto a původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

Žalobce podal v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutí ze dne 19.1.2015 č. j. CPR-19386-2/ČJ-2014-930310-V217 a uvedl, že je na invalidním vozíku po vážné autonehodě a v České republice podstupuje na vlastní náklady dlouhodobou rehabilitaci v Lázních Darkov Karviná. V tomto by i nadále rád pokračoval. V případě jeho vycestování a přerušení léčení by mohlo dojít k zastavení postupného zlepšování jeho zdravotního stavu.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že v žalobě jsou obsaženy naprosto totožné argumentace, na které bylo plně reagováno v napadených rozhodnutích, konkrétně v rozhodnutí č. j. KRPT-243765-12/ČJ-2014-070022-CH-SV ze dne 5.11.2014 a dále i v rozhodnutí žalovaného ze dne 19.1.2015 č. j. CPR-19386-2/ČJ-2014-930310-V217, na jehož odůvodnění žalovaný odkázal.

Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, vydaného dne 5.11.2014 pod č. j. KRPT-243765-12/ČJ-2014-070022-CH-SV ve věci správního vyhoštění, potvrdil. V odůvodnění uvedl, že uvedeným rozhodnutím účastníku řízení bylo uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 1 měsíc. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy účastník řízení pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky byla stanovena do 30-ti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Odvolací správní orgán konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo postupováno v souladu se správním řádem, správní orgán I. stupně zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Rovněž tak byla účastníku řízení poskytnuta potřebná součinnost a účastník řízení měl možnost navrhnout důkazy a činit jiné návrhy. Správní orgán I. stupně prokázal skutečnost, že účastník řízení pobýval na území České republiky od 1.11.2014 do 5.11.2014 (kdy bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění) bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Účastník řízení nedisponuje žádným pobytovým statutem na území České republiky, a proto správní orgán I. stupně zcela v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., vydal účastníkovi řízení napadené rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť účastník řízení naplnil ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. a zároveň porušil i svou právní povinnost pobývat na území s platným vízem dle ust. § 103 odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. Skutečnost, že účastník řízení na území České republiky pobýval bez víza od 1.11.2014 do 5.11.2014 byla nashromážděným spisovým materiálem, který byl podkladem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, prokazatelně doložena a odůvodněna. Kodvolací námitce žalobce, že je v České republice z důvodu své léčby a jeho zdravotní stav mu neumožňuje vycestování zpět do domovského státu, odvolací správní orgán odkázal na ust. § 17 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. a přílohu č. 1 Nařízení Rady (ES) č. 539/2001 ze dne 15.3.2001 a konstatoval, že žalobce přicestoval na území států Evropské unie dne 10.11.2013 a

pobýval zde na základě krátkodobého schengenského víza č. CZE 006062981 platného od 9.6.2014 do 12.7.2014, počet vstupů 01 a s délkou 19 dnů. Po uplynutí platnosti víza mu byly uděleny výjezdní příkazy, přičemž poslední měl platnost do 31.10.2014. Žalobce však z území České republiky v době platnosti výjezdního příkazu nevycestoval. K námitce žalobce, že z území České republiky nemůže vycestovat, protože mu to neumožňuje jeho zdravotní stav, odvolací orgán konstatoval, že nikterak nezpochybňuje zdravotní stav účastníka řízení, který je doložen i lékařskou zprávou, avšak na straně druhé, je třeba vzít v potaz skutečnost, že účastník řízení už se zdravotními potížemi do České republiky přicestoval a následnou léčbou se musel jeho zdravotní stav zlepšit, či zůstat stejný, avšak nemohl se zhoršit. Z tohoto důvodu nelze úspěšně namítat, že zdravotní stav účastníka řízení mu neumožňuje vycestovat z území České republiky. V postupu správního orgánu I. stupně, který zkoumal v souladu s § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení, neshledal odvolací orgán pochybení.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násled. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu žalovaného soud zjistil, že dne 5.11.2014 bylo oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., včetně poučení. Téhož dne byl sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení. Správní orgán vyšel ze zjištění, že žalobce přicestoval do schengenského prostoru na letiště v Praze dne 10.6.2014 na platný cestovní doklad a platné vízum č. 006062981 typu „C“, počet vstupů 01 s délkou pobytu 19 dnů a platností od 9.6.2014 do 12.7.2014. Žalobci byly vydány výjezdní příkazy z moci úřední dle § 50 zákona č. 326/1999 Sb., přičemž poslední výjezdní příkaz měl platnost do 31.10.2014. Od 1.11.2014 tak pobýval na území schengenských států neoprávněně, protože nedisponoval platným vízem, či oprávněním k pobytu na území České republiky a členských států Evropské unie. Dne 5.11.2014 byl účastník řízení seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí.

Dne 5.11.2014 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále bylo zjištěno, že téhož dne bylo podáno odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž žalobce uvedl, že s rozhodnutím o správním vyhoštění nesouhlasí, v současné době podstupuje léčbu v Lázních Darkov v Karvině a jeho zdravotní stav mu nedovoluje vycestování zpět do domovského státu, jelikož vyžaduje dlouhodobou rehabilitaci. Toto doložil lékařskou zprávou a potvrzením o léčbě v Lázních Darkov. Namítal, že správní orgán nepřihlédl k závažnosti situace a jeho zdravotnímu stavu, jak je popsán v lékařské zprávě.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle ust. § 174a téhož zákona, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 10-ti denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce bylo proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takovéto nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Krajský soud konstatuje, že správní orgán náležitě zjistil skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Správní orgán učinil správný závěr, podle něhož v konkrétním případě došlo k naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. Bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně bez víza od 1.11.2014 do 5.11.2014, kdy bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členského státu Evropské unie. Z ust. § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. vyplývá, že cizinec je povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Ke zjištění správního orgánu, že na území České republiky pobýval od 1.11.2014 do 5.11.2014 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, žalobce ani ničeho nenamítal. Při svém rozhodování správní orgán vycházel rovněž v souladu s § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců – zákona č. 326/1999 Sb. – ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky č. ZS 24698, z něhož vyplývá, že vycestování žalobce do domovského státu je možné. Správní orgán se zabýval posouzením věci i z pohledu § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., podle něhož rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. K námitce žalobce, že z území České republiky nemůže vycestovat, protože mu to neumožňuje jeho zdravotní stav, žalovaný učinil závěr, že nikterak nezpochybňuje zdravotní stav žalobce, který je doložen i lékařskou zprávou, avšak na straně druhé, je třeba vzít v potaz skutečnost, že účastník řízení už se zdravotními potížemi do České republiky přicestoval a následnou léčbou se musel jeho zdravotní stav zlepšit, či zůstat stejný, avšak nikoliv se zhoršit. Žalovaný tak dovodil, že žalobce nemůže úspěšně

namítat, že jeho zdravotní stav mu neumožňuje vycestovat z území České republiky.

Uvedená námitka ohledně zdravotního stavu žalobce s tím, že v případě jeho vycestování a přerušení léčení by mohlo dojít k zastavení postupného zlepšování jeho zdravotního stavu, která je stěžejní námitkou žaloby žalobce, soud neshledává důvodnou. Žalobce přicestoval na území členských států Evropské unie dne 10.6.2014 a pobýval zde na základě krátkodobého schengenského víza č. CZE 006062981, platného od 9.6.2014 do 12.7.2014, počet vstupů 01 a s délkou pobytu 19 dnů. Po uplynutí platnosti víza byly žalobci uděleny výjezdní příkazy. Poslední výjezdní příkaz měl platnost do 31.10.2014. Žalobce však z území České republiky v době platnosti výjezdního příkazy nevycestoval. Lze přisvědčit názoru žalovaného, že je pouze vinou žalobce, že si nepožádal včas o prodloužení pobytu. Nelze proto akceptovat námitku žalobce, že v případě jeho vycestování a přerušení léčení, by mohlo dojít k zastavení postupného zlepšování jeho zdravotního stavu. Podle názoru soudu za tohoto stavu zde nejsou takové okolnosti, které by v případě vyhoštění žalobce znamenaly nepřiměřený zásah do jeho soukromého života.

Soud konstatuje, že žalovaný řádně hodnotil kritéria stanovená pro vyhoštění a soud se s jeho postupem ztotožňuje. Nesnáze žalobce způsobené uloženým vyhoštěním, které jsou důsledkem žalobcova neadekvátního postupu, nelze přičítat žalovanému. Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla v souladu s ust. § 118 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena v délce jednoho měsíce s počátkem doby od okamžiku, kdy cizinec pozbývá oprávnění k pobytu na území České republiky. Tato povinnost byla správním orgánem uložena v souladu s ust. § 118 odst. 1 a odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. Také doba k vycestování z území České republiky stanovena správním orgánem do 30-ti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí odpovídá dikci ust. § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb.

Soud uzavírá, že žalobní tvrzení o pochybení správního orgánu I. stupně či žalovaného nebylo shledáno důvodným, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady prokazatelně nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské nám. č. 6.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 6.3.2015

**Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně**